

Gesztenyehullás

Valériának hívták. '76 szeptemberében költöztek a velünk szemközti házba, a Vaskapu utca gesztenyehullástól sújtott „háborús övezetébe”. Különös év volt. Valami ismeretlen okból kifolyólag vagy valami magasabb rendű erőknél köszönhetően azon az őszön olyan heves volt a gesztenyehullás, hogy némely vasárnapokon, időjárástól függetlenül, a nyugdíjas öregasszonyok csak nyitott esernyővel mertek elbattyogni a hétvégi misére, és suliba menet, a járdák álságos biztonságára korlátozódva, mi is éberén figyeltük a magasból hulló túskehéjjas veszedelmet. Nem úsztuk meg! Azon a víztócsás szeptemberi reggelen, mindketten könnyű testi sérülésekkel estünk be az iskola kapuján, Vali meg én, és az egészben volt valami burleszkes komikum. Ó, Vali! Ahogy visszagondolok rá, volt a járásában valami zavarba ejtő hullámzás, de a mosolya! Akár egy júniusi napfelkelte a Királyhágó dombjai között...

...ahová kiruccantunk tavaly nyáron
Ki a vadvilágba, virágszőnyeges álomvilágba
Odafönn a mennyek selyemruhája
Piszmogó, kozmikus táncát járta
Míg alatt ránk zúdult öblösen a zápor
De kitartott fölöttünk a túrasátor
S hatkor csöngött a vekkered, ángyom
Agyó, hajnali álom... Szóval–

...ez hozott össze minket: a gesztenyék, meg egy-egy szelíden vérző karcolás a homlokunk tetején. Az uzsonnás szalvétával töröltük le a kis vércsíkot egymás halántékáról, aztán Vali pusztit adott, sarkon fordult, és szaladt, hogy elérje a nyolcórás földrajzóráját. Tizennégy évesek voltunk, és én teljesen belezúgtam azon az őszi hajnalon. Persze téniszerelem volt, semmi több: séták kéz a kézben, balga csókok a kapualjban, domborodó mellet a tenyerem alatt, nedves éjszakai álmok...

A következő év nyarán újra költöztek. Ezúttal Magyarországra, egy szívszaggató augusztusi délutánon. Akkor láttam utoljára, úgy értem, életnagyságban. Egy darabig leveleztünk, verseket küldtem neki, szonetteket ambivalens lírai tartalommal, aztán, ahogy az lenni szokott, mindez fokozatosan elmaradozott. Új szomszédok költöztek a Vaskapu 24-be, egy román család a Bánságból (két fiúgyerekkel), és minden pörgött tovább, kicsit gyorsabban mint azelőtt: beköszöntöttek a '80-as, '90-es évek, majd elröppentek, aztán ezredforduló, napfogyatkozás, dotcom válság, szabadon áramló információ és a többi. 2007-ben a kezembe került egy szeptemberi Filmvilág, benne fekete-fehér kép, elmosódott félprofil. Abban olvastam... valami összefoglaló, nekrológfélét: *Gyászol a filmvilág: megbalt Vitay Valéria*. Az én Valim volt, és már nincs többé!